

113

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 15 stycznia 1991 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem, sporządzonej w Waszyngtonie dnia 3 marca 1973 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem XX Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem, sporządzonej w Waszyngtonie dnia 3 marca 1973 r., został złożony dnia 12 grudnia 1989 r. Rządowi Konfederacji Szwajcarskiej dokument ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską powyższej konwencji.

Wyżej wymieniona konwencja weszła w życie dnia 1 lipca 1975 r., natomiast w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej — dnia 12 marca 1990 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że zgodnie z artykułami XX, XXI i XXII wymienionej konwencji następujące państwa stały się jej Stronami i złożyły dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia w niżej podanych datach:

Stany Zjednoczone Ameryki	1974-01-14	Egipt	1978-01-04
Nigeria	1974-05-09	Monako	1978-04-19
Szwajcaria	1974-07-09	Francja	1978-05-11
Tunezja	1974-07-10	Panama	1978-08-17
Szwecja	1974-08-20	Togo	1978-10-23
Cypr	1974-10-18	Kenia	1978-12-13
Ekwador	1975-02-11	Jordania	1978-12-14
Chile	1975-02-14	Indonezja	1978-12-28
Urugwaj	1975-04-02	Sri Lanka	1979-05-04
Kanada	1975-04-10	Bahamy	1979-06-20
Mauritius	1975-04-28	Boliwia	1979-07-06
Nepal	1975-06-18	Włochy	1979-10-02
Peru	1975-06-27	Gwatemala	1979-11-07
Kostaryka	1975-06-30	Tanzania	1979-11-29
Republika Południowej Afryki	1975-07-15	Liechtenstein	1979-11-30
Brazylia	1975-08-06	Izrael	1979-12-18
Madagaskar	1975-08-20	Japonia	1980-08-06
Niger	1975-09-08	Republika Środkowoafrykańska	1980-08-27
Maroko	1975-10-16	Rwanda	1980-10-20
Ghana	1975-11-14	Surinam	1980-11-17
Papua-Nowa Gwinea	1975-12-12	Zambia	1980-11-24
Republika Federalna Niemiec	1976-03-22	Portugalia	1980-12-11
Pakistan	1976-04-20	Argentyna	1981-01-08
Finlandia	1976-05-10	Chiny	1981-01-08
Indie	1976-07-20	Liberia	1981-03-11
Zair	1976-07-20	Mozambik	1981-03-25
Norwegia	1976-07-27	Zimbabwe	1981-05-19
Australia	1976-07-29	Kamerun	1981-06-05
Wielka Brytania	1976-08-02	Filipiny	1981-08-18
Iran	1976-08-03	Kolumbia	1981-08-31
Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	1976-09-09	Gwinea	1981-09-21
Paragwaj	1976-11-15	Bangladesz	1981-11-20
Seszele	1977-02-08	Austria	1982-01-27
Gujana	1977-05-27	Malawi	1982-02-05
Dania	1977-07-26	Sudan	1982-10-26
Senegal	1977-08-05	Saint Lucia	1982-12-15
Nikaragua	1977-08-06	Tajlandia	1983-01-21
Gambia	1977-08-26	Kongo	1983-01-31
Malezja	1977-10-20	Belgia	1983-10-03
Wenezuela	1977-10-24	Algieria	1983-11-23
Botswana	1977-11-14	Luksemburg	1983-12-13
		Trynidad i Tobago	1984-01-19
		Benin	1984-02-28
		Holandia	1984-04-19
		Honduras	1985-03-15
		Węgry	1985-05-29
		Afganistan	1985-10-30
		Somalia	1985-12-02
		Hiszpania	1986-05-30
		Belize	1986-08-19
		Singapur	1986-11-30
		Republika Dominikany	1986-12-17
		Salwador	1987-04-30
		Burundi	1988-08-08
		Saint Vincent i Grenadyny	1988-11-30
		Czad	1989-02-02
		Gabon	1989-02-13
		Etiopia	1989-04-05
		Malta	1989-04-17

Nowa Zelandia	1989-05-10
Vanuatu	1989-07-15
Burkina Faso	1989-10-13
Zjednoczone Emiraty Arabskie	1990-02-08
Kuba	1990-04-20
Brunei	1990-05-04
Gwinea Bissau	1990-05-16.

Następujące oświadczenia i zastrzeżenia zostały zgłoszone do konwencji przez niektóre państwa:

Argentyna:

„Wyspy Malwiny stanowią integralną część terytorium Republiki Argentyńskiej i podlegają administracyjnie Terytorium Narodowemu Ziemi Ognistej, Antarktydy i Wysp Atlantyku Południowego. Okupacja, którą sprawuje Zjednoczone Królestwo, dokonana w wyniku aktu przemocy, nigdy nie została uznana przez Republikę Argentyńską. Fakt ten spowodował, że Organizacja Narodów Zjednoczonych w swych rezolucjach nr 2065 i 3160 zaprosiła obie Strony do poszukiwania pokojowego rozwiązania sporu dotyczącego suwerenności nad wspomnianymi wyspami. W związku z tym są prowadzone rokowania w tej sprawie”.

Dania:

„Ratyfikacja rozciąga się zarówno na Królestwo Danii, jak i na Grenlandię i Wyspy Owcze. Jednakże stosowanie konwencji do Wysp Feroe będzie mogło mieć miejsce dopiero po wprowadzeniu w życie przez władze tych wysp niezbędnych przepisów, co powinno nastąpić w najbliższej przyszłości. W związku z tym zaznacza się, iż zgodnie z duńską ustawą nr 137 z 23 marca 1948 r. kompetencje ustawodawcze zostały przekazane Wyspom Feroe między innymi w zakresie ochrony środowiska, w tym ochrony gatunków zwierząt i roślin. Ponieważ handel gatunkami zwierząt i roślin zagrożonych wyginieciem i wyszczególnionych w konwencji jest na Wyspach Feroe bardzo ograniczony i prowadzony głównie poprzez Danię, odroczenie wejścia w życie konwencji w stosunku do Wysp Feroe nie będzie miało żadnego realnego wpływu na realizację celów konwencji”.

Kuba:

Oświadczenie:

„Przystąpienie Republiki Kuby do Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginieciem, sporządzonej w Waszyngtonie dnia 3 marca 1973 r., nie może być interpretowane jako uznanie lub akceptacja przez Rząd Republiki Kuby rasisowskiego rządu Afryki Południowej, który nie reprezentuje narodu południowoafrykańskiego i który z powodu systematycznego prowadzenia dyskryminacyjnej polityki apartheidu został wydalony z organizmów międzynarodowych, potępiony przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz odrzucony przez wszystkie narody świata.”

Zastrzeżenie:

„Rząd Republiki Kuby, przystępując do Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginieciem, sporządzonej w Waszyngtonie dnia 3 marca 1973 r., informuje, że zgodnie z artykułem 23 i w związku z artykułem 15 konwencji zgłasza zastrzeżenie do gatunków *Eretmochelys Imbricata* i *Chelonia Mydas*”.

Norwegia:

„Rząd norweski zgłasza zastrzeżenia do decyzji podjętej na konferencji w New Delhi dotyczącej włączenia niektórych gatunków wielorybów do załącznika I konwencji.

Rząd norweski popiera wszelkie środki niezbędne do ochrony zagrożonych gatunków, lecz uważa, iż sprawa wielorybów powinna być rozpatrywana według kryteriów uwzględniających sytuację każdego gatunku. Wiele grup z wymienionych gatunków może znieść polowania także w przyszłości. Wskazane jest zatem, aby problem ten był rozpatrywany głównie na forum międzynarodowej komisji wielorybniczej”.

Portugalia:

27 stycznia 1987 r. Portugalia rozszerzyła terytorialny zakres obowiązywania Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginieciem, sporządzonej w Waszyngtonie dnia 3 marca 1973 r., na terytorium Makau.

Republika Federalna Niemiec:

Stosownie do Porozumienia Czołwastonowego z dnia 3 września 1971 r. Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginieciem, sporządzona w Waszyngtonie dnia 3 marca 1973 r., rozciąga się na Berlin (Zachodni).

Stany Zjednoczone Ameryki:

28 sierpnia 1981 r.

Podczas niedawno zakończonej trzeciej sesji konferencji Stron w New Delhi, Indie, załącznik II do konwencji został zmieniony wskutek dodania do niego wszystkich, z wyjątkiem trzech, gatunków grupy Psittaciformes. Zmiana ta została dokonana głównie na podstawie artykułu II ustępu 2 (b), zwanego często „klauzulą podobieństwa”. W czasie sesji zaznaczyliśmy, że również jesteśmy zaniepokojeni handlem gatunkami Psittacines i proponowaliśmy włączenie niektórych gatunków. Zaznaczyliśmy, że jesteśmy zaniepokojeni administracyjnymi możliwościami wszystkich Stron do wydania skutecznych zezwoleń na eksport tych ptaków i do należytego stosowania konwencji w tym zakresie i że nie wierzymy, aby w wielu wypadkach włączanie gatunków na podstawie „klauzuli podobieństwa” było usprawiedliwione, oraz że jesteśmy gotowi dostarczyć dowody, iż tylko 13 gatunków tych ptaków przedstawia takie trudności identyfikacyjne, aby wymagały włączenia do załącznika. Gdy głosowano nad poprawką, głosowaliśmy przeciwko szerokiemu włączeniu.

Stany Zjednoczone poważnie rozważały zgłoszenie zastrzeżenia do tego włączenia w celu wyrażenia swego zaniepokojenia co do jego celowości. Postanowiliśmy nie zgłaszać zastrzeżenia z wielu względów, lecz dać wyraz swemu zaniepokojeniu tym oświadczeniem.

Stany Zjednoczone, będące gospodarzem konferencji w 1973 r., podczas której Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginieciem została podpisana, były pierwszym państwem, które ratyfikowało tę konwencję, i nadał mocno popierają tę konwencję i jej cele. Jesteśmy przekonani, iż wiara w integralność załączników, zarówno w Stanach Zjednoczonych, jak i we wszystkich pozostałych państwach, jest niezbędna dla zapewnienia realizacji konwencji. Ta integral-

ność jest utrzymywana przez rozwój zasad i procedury włączania gatunków do załączników oraz przez stosowanie tych zasad i procedur przez wszystkie Strony.

W New Delhi, wspólnie z Kanadą, proponowaliśmy kryteria włączania i wyłączenia gatunków „podobnych”. Było to zgodne z naszą obawą, iż masowe włączanie zwierząt i roślin zarówno w celu gromadzenia danych (co nie stanowi właściwej podstawy do włączenia), jak i w celach „podobieństwa” tam, gdzie nie byłoby to uzasadnione, osłabiłoby tylko integralność załączników i mogłoby służyć jako podstawa do przyjęcia tak zwanej koncepcji odwrotnego włączania. Mocno popieramy rozwój i używanie podręczników identyfikacyjnych dla zmniejszenia problemów związanych z kontrolą handlu zwierzętami „podobnymi”. Poważnie kwestionujemy legalność, administracyjną celowość lub możliwość odwrotnego włączania i wierzymy, iż jest to minimum i wymaga wielu dalszych badań.

Wierzymy, że należy poświęcić uwagę lepszej jakości współpracy władz krajów importujących w odniesieniu do zatrzymywania ładunków wszelkich dzikich gatunków sprzedawanych z naruszeniem prawa krajów eksportujących. Podczas gdy Stany Zjednoczone posiadają ustawodawstwo umożliwiające zatrzymanie takich ładunków, większość państw nie posiada go. Włączenie dużych grup gatunków do załącznika II pomaga zaradzić temu problemowi, ale za cenę zmniejszenia integralności załączników. Sugerujemy szersze stosowanie załącznika III do kontroli nielegalnego handlu okazami, które nie spełniają w pełni kryteriów niezbędnych do objęcia ich załącznikiem II.

Postanowiliśmy nie zgłaszać zastrzeżenia do zmiany w sprawie włączenia Psittacines, ponieważ wierzymy, iż istnieją lepsze rozwiązania naszych rozbieżnych punktów

widzenia. Uważamy również, iż zgłaszanie zastrzeżeń komplikuje zarządzanie organom administracyjnym i funkcjonariuszom oraz utrudnia stosowanie konwencji osobom zajmującym się legalnym handlem. Jednakże prosimy o rozważenie naszych obaw w kontekście zarówno 10-letniego przeglądu załączników, postulowanego w czasie sesji w New Delhi, jak i przygotowań do czwartej sesji Konferencji Stron.

Oczekujemy dalszych dyskusji na ten temat i na inne tematy w czasie najbliższych lat we wzajemnej współpracy, aby konwencja stała się celowym i skutecznym narzędziem ochrony dzikich zwierząt i roślin.

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej:

Zasięg terytorialny obowiązywania Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem obejmuje: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Wyspę Guernsey, Wyspę Jersey, Wyspę Man, Bermudy, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, Brytyjskie Wyspy Dziewicze, Falklandy, Gibraltar, Hong Kong, Montserrat, Pitcairn, Św. Heleny oraz terytoria zależne: Wyspy Wniebowstąpienia, Tristan da Cunha i Kajmany.

* * *

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że informacje o państwach, które w datach późniejszych staną się Stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *K. Skubiszewski*